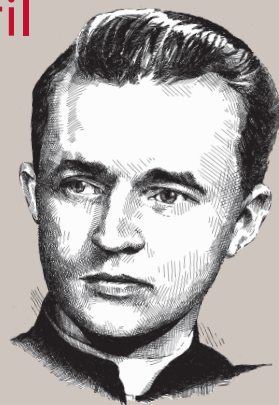

Testimonium martyrii

Bulletin o tom, jak věřil

Jan Bula

a Václav Drbala

Ročník I, č. 2
srpen 2020

Dočtete se například:

- Čím jsou oba služebníci Boží významní pro Mons. Jiřího Mikuláška
- Příprava Václava Drboly a Jana Buly ke kněžství
- Panna Maria Bolestná jako útočiště utlačovaných

Motto:

„Když všichni usilujeme o vyléčení z virusu,
který postihuje všechny bez rozdílu,
víra nás nabádá,
abychom vážně a aktivně odporovali lhostejnosti
vůči pošlapávání lidské důstojnosti.“

papež František (12. 8. 2020)

Nihil obstat:

31/AKP/20, Brno, dne 18. 8. 2020

doc. Josef Beneš, Th.D.

Imprimatur:

Ep/329/20, Brno, dne 25. 3. 2020

Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle, biskup brněnský

Redakce

Výkonným redaktorem je Ing. Josef Janoušek. Dalšími redaktory jsou Lukáš Janoušek a další bohoslovci brněnské diecéze.

Redakční radu tvoří ThDr. PhDr. Radek Mezuláník, PhD., Mgr. Jiří Plhoň, Mgr. Jan Růžička, Ph.D. a S. M. Vilma Miluše Venkrbcová, SCB.

Bulletin vychází v součinnosti s úřadem postulátora a administrátora kanonizačního řízení Mons. Mgr. Karla Orlity JU.D.

Jazykovou korekturu zajišťuje S. M. Vilma Miluše Venkrbcová, SCB.

Čtenářům

Vše k Boží slávě

„Nikoli nám, Hospodine, nikoli nám, ale svému jménu zjednej slávu.“ To je začátek 115. žalmu. A tato slova se mi vybaví, když se zamýšlím nad smyslem všech povolání, která lidé vykonávají. Jsou tu proto, aby v nich byl oslaven Bůh. Ne my, ale Bůh. A jen s tímto vědomím lze v povolání žít tak, abychom mohli na konci předstoupit před Pána a dát mu do rukou všechny radosti a oběti, které jsme mu po celý život obětovali již zde na zemi.

Povolání ke kněžství, k manželství, k zasvěcenému životu – rostou, když každý den dáváme Bohu sebe celé. Jaké by to ale bylo darování, kdyby v tom nebyla radost! Někdy se setkávám s reakcí lidí, kteří litují člověka, který se rozhodl zasvětit svůj život zcela Bohu. Jako by nastoupil na útrpnou cestou, která nepřináší žádnou radost. Osobně jsem zažil tuto reakci, když jsem nastupoval do kněžského semináře. „Joží, a nechceš si to rozmyslet? Nechceš se raději oženit?“ To byla námitka jedné paní. Jaká je ale škoda, že tito lidé neobjevili ten velký životní rozměr, který se na jedinou otevírá tomu, kdo se nechává Bohem vést. A s tím je spojena také radost.

Kdo ví, kam každý z nás, bohoslovců, ve svém životě dojde. Kéž dá Ježíš, nejvyšší Velekněz, aby to byla jeho cesta, po které půjdeme, a ne naše. Ať je to On, komu budeme vzdávat svým životem chválu. Podobně jako služebníci Boží Václav Drbala a Jan Bula. Jimi se můžeme všichni nechat inspirovat. Učit se správně žít náš život. Pít ho plnými doušky podle Boží vůle.

V době, která s sebou přináší mnoho nového – nová omezení spojená s koronavirem, nejistotu apod. možná lépe pochopíme, že jedinou jistotou je opravdu jen Bůh a jedinou pravou cestou je, že se k němu obrátíme celým svým srdcem a budeme vše žít k jeho slávě. Kéž nám jsou následující stránky povzbuzením, že když to dokázali jiní, dokážeme to i my!

Josef Janoušek

Proč další svatí?

Již od roku 2004 (resp. 2011) probíhá kanonizační proces služebníků Božích Jana Buly a Václava Drboly. Křesťana moderní doby mohou napadnout tyto, nebo jim podobné otázky: Je potřeba vyhlášovat další svaté? Není to už jen přežitek středověké víry, která potřebuje být živena legendami o svatosti? Co tím získají dotyční kněží, kterých se týká kanonizační proces?

Pokud začneme uvažovat tímto směrem, pak není divu, že nám začínají vyvstávat v mysli pochybnosti. Dotyčným Božím služebníků kanonizace nic nepřidá k jejich nebeské blaženosti. Jestliže nebudeme dbát na oslavu svatých, tak tím jistě neublížíme ani jim, ani Bohu. Otázkou však zůstává, zda tím neochudíme sami sebe. Bůh totiž nepřestal jednat a promlouvat k lidem, i když je kánon biblických knih již uzavřen a veřejné zjevení je tím pádem ukončeno. Přesto však stále běží světové dějiny a v nich se odehrává bezpočet lidských osudů. A Bůh ani dnes nepřestává působit skrze nejrozumnější lidi a události.

Čas od času se objeví lidé, kteří se dokáží Bohu dát natolik k dispozici, že zvláštním způsobem svědčí o Bohu před svými současníky. Právě tyto lidi nazýváme svatými. Ostatní mohou skrze svaté silně vnímat Boží přítomnost a konkrétněji poznávat Boží vůli pro svůj život. Připomínáním svatých oslavujeme neustávající Boží působení mezi námi. Pravý smysl úcty ke svatým je právě objevování Božího jednání v konkrétním lidském životě. To nám zároveň ukazuje, v čem je problém opomíjení úcty ke svatým – ignorování Božích poselství týkajících se nás, naší doby. Přeslechnutí Božího hlasu nemusí nutně znamenat ztrátu víry, ale jistě to je ochuzení našeho každodenního života. Položme si proto následující otázku: Jak mohl Bůh promluvit skrze své služebníky k nám a k naší době?

Oba kněží se stali nepohodlnými totalitnímu režimu pro věrnost své víře i službě. Jan Bula i Václav Drbola byli i přes nepřízeň doby angažováni v pastorační mládeži (působili ve sportovní a společenské katolické organizaci Orel). Zároveň oba duchovní navzdory zastrašování ze strany režimu zůstali věrní svému svědomí a v červnu 1949 četli Oběžník katolického duchovenstvu a věřícímu lidu, který byl vydán tehdejšími biskupy. Ve vykonstruovaném babickém procesu byli oba odsouzeni k trestu oběšením.

Jejich poselstvím je jistě věrnost, která umožnila vyniknout Boží moci. Tito kněží neabsolvovali kurz určený pro budoucí mučedníky. Byli to poctiví kněží, kteří rozpoznali ve svém svědomí hlas Pravdy. Namísto toho, aby se zachovali zdrženlivě a neupoutávali na sebe pozornost nepřátelsky laděného režimu, promlouvali ke svým věřícím, za které měli před Bohem zodpovědnost. Jejich život a smrt jsou pro nás svědectvím, že Pravda není jen názor nebo mínění, ale je též jedním z Božích jmen. Kéž nás příklad těchto dvou kněží povzbuzuje, abychom i my byli věrní Pravdě a nebyli falešní nebo obojáci, abychom nepodléhali nejružnějším iluzím, které jsou základem pro ideologie, a abychom si uchovali víru v hodině zkoušky, kdy se Pravda může stát nepohodlnou a my pro ni musíme přinést i nějakou oběť – ztrátu popularity, ekonomického zisku nebo pohodlí. Pak se i na nás mohou začít naplňovat slova Písma, která se na nich, jak doufáme, uskutečnila v plné míře: „Blahoslavení pronásledovaní pro spravedlnost, neboť jejich je království nebeské.“ (Mt 5, 10)

Karel Bačík

Rozhovor

V tomto čísle jsme se rozhodli položit několik otázek římskokatolickému knězi Mons. Mgr. Jiřímu Mikuláškoví, bývalému generálnímu vikáři brněnské diecéze, který je v současnosti prelátem a děkanem Královské stolické kapituly sv. Petra a Pavla v Brně. V souvislosti s kanonizačním procesem služebníků Božích byl ustanoven biskupským delegátem diecézní fáze procesu. Je autorem knížek „Vejdi do radosti“ a „Sejdeme se v nebi“, které se zabývaly životem a smrtí Václava Drboly a Jana Buly.

Vážený a milý otče Jiří, letos si připomínáme sto let on narození kněze Jana Buly. Co ve Vás vyvolá samotné číslo 100?

Kdysi jsem četl povídku, která se jmenovala „Nejstarší Čech“. Byla o člověku, který si na prahu stáří umínil, že se musí vytvořit český rekord v dlouhověkosti. Tomuto cíli podřizoval všechno. Avšak když se mu to podařilo, svěřil se novináři, který mu vyjádřil svůj obdiv: Až zemřu, noviny napíší: „Zemřel nejstarší Čech“ a nic víc. Mám teď výčitky, jestli jsem svůj život nepromarnil. Asi jsem měl víc myslet na to, čím čas svého života vyplním. Všechno jsem dělal jen proto, abych se dožil. Ale co jsem udělal pro druhé? Co po mně vlastně zůstane?

Vaše první knížečka o kněžích byla právě o Janu Bulovi. Proč jste si vybral právě jeho?

Snad mohu říct, že si spíš on vybral mne. Ne, že bych měl nějaké zjevení. Političtí vězni mne požádali, abych měl mši svatou v jaroměřickém kostele v den padesátého výročí jeho popravy (20. května 1952). Snažil jsem se vžít do jeho situace, kdy jako kněz byl povinen říkat lidem, co je a co není mravně správné, i za cenu toho, že tím riskuje, protože pravda v té době prohrává. Uvědomil jsem si, že právě proto, že byl věrným knězem církve, byl vybrán jako oběť. Napadlo mně, že by jeho život mohl inspirovat mladé lidi i dnes.

Co pro Vás osobně znamenalo detailní seznámení se s jejich osudy?

Prvně jsem si přečetl šest dopisů na rozloučenou, které napsal den před popravou svým blízkým příbuzným a panu faráři z rodné farnosti. Čerpal jsem z matrik, ohláškových knih, ročenek z gymnázia, z výsledového protokolu, našel se i vlastnoručně na stroji opsaný a komentovaný zakázaný pastýřský list biskupů. Za jeho přečtení a komentář byl podmíněně odsouzen.

Mons. Mgr. Jiří Mikulášek
(foto: Vít Kobza)

Jedna z fotografií z doby jeho působení v Rokytnici ukazuje tohoto mladého kněze v kněžském oblečení uprostřed mladých lidí, všichni obrázceni rozesmátými tvářemi k němu. Pro ty, kteří z těchto tehdejších mladých ještě žijí, je to vzpomínka na těch několik šťastných roků, které jim bylo dopřáno prožít, než jejich životní plány spálil mráz komunistické diktatury.

Ta fotografie vysvětluje, proč musel být mladý kněz, který rozdával radost, lásku a naději, a upevňoval mladé, ještě zranitelné výhonky víry na kmene církve, proč musel být odstraněn. Neodpovídal totiž obrazu kněze, jaký hlásala marxistická ideologie.

Komunistům nevadili kněží, kteří nežili své kněžství poctivě a věrně, takové vlastně potřebovali, aby mohli poukazovat na škodlivost náboženství a církve. Naopak, překážkou byli kněží horliví a poctiví, protože byli živým ztělesněním toho, co víra a církev jednotlivým lidem i společnosti dává. Jan Bula se rozhodně nedržel stranou, když šlo o problémy všedního světa. Byl dokonce členem zemědělské komise národního výboru. Právě proto, že rozuměl lidem a měl vliv, musel být odstraněn.

Čím Jan Bula fascinoval Vás?

Vyrovnaností, s jakou očekával svou smrt. V dopisech vyjadřuje vděčnost za to, že mohl Bohu sloužit a že vytrval věrně až do konce. Tváří v tvář smrti se prověřuje, co v člověku je.

A jak to bylo s knězem Václavem Drbolou?

Když jsem si vzal za úkol přiblížit osobnost otce Václava Drboly, měl jsem, kromě vyprávění sestry Boženy a vzpomínek těch, kteří ho znali jako bučovického kaplana a babického faráře, k dispozici jen jeho zprávu o boji za záchranu Katolického domu a pár běžných dopisů. Otec Václav byl obyčejný člověk a obyčejný kněz, který se snažil žít podle svého svědomí, být prospěšný druhým a plnit povinnosti svého stavu. Pokusil jsem se zasadit jeho životní příběh do okolností a událostí, které jeho životní příběh utvářely. Život každého člověka na této zemi je ohraničen dvěma body, které se na pomnících označují hvězdičkou a křížkem – narozením a úmrtím. Okolnosti vnější a vnitřní však vytváří z každého života jedinečný příběh. Rodina se svými dosavadními dějinami, se svým blahodárným působením i se svými kříži a těžkostmi, vztahy mezi nejbližšími i vzdálenějšími příbuznými, sousedy, spolužáky a kamarády, rodná obec a farnost, to, co prožívá národ, k němuž patříme – to vše zpětně utváří osobnost každého.

Václav Drbola byl zatčen patnáct dní před výstřely v babické škole, ale Státní bezpečnost z něj potřebovala udělat hlavního iniciátora vražd. Vyslýchala ho, mučila. Spoluvězni slyšeli jeho volání: „Nekopejte do mě, zabijte mě, ale já nic nevím.“ Nechtěl podepsat, že babický případ byl jeho nápad. Přes nelidské mučení trval na svém: „Nic jsem neudělal!“ Nemohl snést pomyslen, že by měl být spojován s vraždou lidí, kteří patřili v Babicích k jeho přátelům. StB z něj vytloukla pouze to, že „si uvědomuje odpovědnost...“.

Co byste z odkazu Jana Buly a Václava Drboly vyzdvihl pro současnou mládež a mladé kněze, bohoslovce, rodiny atd.?

Nedávno jsem se zúčastnil oslavy stých narozenin jednoho kněze. Zároveň slavil zlaté kněžské jubileum. Jako student byl totálně nasazen v Německu. Po válce vstoupil k petrinům. Po zrušení klášterů byl krátce v diecézním semináři v Hradci Králové. Komunisté seminář zrušili a on musel k PTP. Po návratu do civilu musel nastoupit jako zámečník v JZD. Někteří spolužáci to vzdali a oženili se. Zeptal jsem se ho: „Jirko a nenařadilo tě se oženit, když ses nemohl do semináře dostat?“ Odpověděl: „Ani ne, bylo tady to rozhodnutí, že patřím Pánu, tak jsem už na to nemyslel.“

Žijeme v době a ve společnosti, v níž se s jakousi samozřejmostí neplní dané sliby (dokonce někdy ani není úmysl je splnit), zraňuje se důvěra a přátelství. Člověka už nevyvádí z míry porušení věrnosti, protože se jedná o něco velmi častého. To, co překvapuje je naopak věrnost, vztah, který přetrvá delší dobu a je zamýšlen jako trvalý, na celý život. Dostát slovu, které jsem dal – to drží společnost pohromadě.

Děkuji za rozhovor a přeji mnoho Božího požehnání.

Rozhovor zpracoval Radek Mezuláník

Pout' v době koronavirové

Svědectví

O pouti mladé rodiny v době, která nám připomíná, že jedinou jistotou je Bůh.

V roce 2019 jsem se rozhodla poprvé s našimi dětmi zúčastnit se pěší pouti k o. Janu Bulovi s úmyslem za naše rodiny. Někteří nám fandili, někteří nás zrazovali. Vyslechla jsem si, že je bláznovství jít s malými dětmi a s kočárem trasu 15 km. To nemůžeš zvládnout a co chudáci děti, ujdou to? V té době měl náš nejmladší syn mnoho zdravotních problémů, přesto jsem šla. Chůzi na delší trasy jsem měla s dětmi natrénovanou, sbalila jsem sourozenecký kočárek a hurá do akce. Byla to krásná a nezapomenutelná pout', kde jsem s dětmi zažila pomoc, blízkost, upřímnost, radost a společenství lidí, kteří putovali společně a modlili se za naše rodiny. V letošním roce je náš nejmladší syn bez zdravotních obtíží a vše dohnal. Není to malý zázrak? Pro nás ano a velký.

Pro rok 2020 vycházel termín poutě na 18. dubna. Počítali jsme s tím, že i letos vyrazíme i s tatínkem. Ptáte se na důvod? Je prostý. Vidíme, že v dnešní době je nutné se vrátit k základním lidským hodnotám jako je víra v Boha, rodina a že je potřeba se za rodiny modlit. Chtěli bychom, aby toto objevily a zažily i naše děti. Najednou se u nás objevila neznámá nemoc – koronavirus. Veškeré hromadné akce, poutě byly zrušeny. Co s tím? V sobotu 18. dubna jsme i přes veškeré počáteční problémy v 7:30 hod. s dětmi vyrazili. S manželem jsme se střídali při tlačení kočárku, ostatní děti jely na koloběžkách. Cesta byla dobrodružná. Občas někdo boural, odřel

si koleno, ale každý z nás chtěl dorazit do cíle. Během našeho putování jsme se s dětmi zvládli pomodlit část křížové cesty za smíření v rodinách od Márie Vicenové a v 11:15 hod. jsme zakončili naši malou rodinnou pout' modlitbou Otče náš a krátkým rozjímáním v našem oblíbeném kostele Panny Marie v Příbyslavicích. Šli jsme převážně přírodou, což bylo přínosné v tom, že jsme mohli nasadit tzv. náhubky jen ve chvílích, kdy bylo nezbytné jít přes vesnici. Během našeho putování jsme potkali velmi málo lidí a mohli si užívat ticha, šumění přírody a dýchat čerstvý vzduch.

Rozhodli jsme se, že tuto pout' zavedeme v naší rodině jako důležitý bod programu v každém kalendářním roce a budeme se jí účastnit, ať je koronavirus, nebo není. V příštím roce nás možná půjde o jednoho více. Je to bláznovství, anebo víra v Boží požehnání?

*Na viděnou na pěší pouti v příštím roce se těší
maminka Zdeňka s manželem a dětmi*

Zažili jste i vy něco v souvislosti s kněžími Václavem Drbolou a Janem Bulou? Napište nám prosím přes formulář na našem webu www.kanonizace.biskupstvi.cz v části „Napište nám“.

Václav Drbola

Od vstupu do semináře až po sloužení první mše svaté

Budova brněnského alumnátu na Antonínské ulici.
Dnes zde sídlí rektorát Vysokého učení technického v Brně.

K tomu, aby byl člověk schopný pravdivě žít s Bohem, potřebuje mnoho předpokladů. Lépe řečeno milostí, které jsou darem. Může to znít jako něco nedosažitelného a nemožného. Ovšem Bůh ve své dobrotě touží obdarovat každého z nás. Na nás už je odpovědět na Jeho lásku a touhu po naší blízkosti. Je to

tedy On, kdo vše přetváří a mění. Touží změnit i nás, abychom se stali nejen Jeho přáteli, ale abychom se zcela začali s Ním ztotožňovat. Pak už nebudeme žít jen my, ale bude v nás žít Kristus. (Gal 2,20).

Základní životní data

- Vstup do kněžského alumnátu v Brně na Antonínské ulici: 1933
- Vysvěcení na kněze biskupem Josefem Kupkou: 5. 7. 1938
- Slavení prmiční mše svaté ve Starovičkách: 10. 7. 1938

Povolání jako dar

Jedna z velkých milostí od Boha je povolání každého z nás, které je od Něj předurčené. Někdo k manželství, jiný k zasvěcenému životu. K těmto životním cestám je zapotřebí úcta a bázeň, bez které nelze žít dané povolání správným způsobem.

Po maturitě v roce 1933 nastupuje tedy Václav do kněžské alumnátu v Brně. Tehdy byla budova semináře rozdělena na dvě instituce – diecézní

Václav Drbala na vycházce s brněnskými bohoslovci
(zdroj: soukromý archiv Jaroslavy Fialové)

žením studia bohoslovců na pět let. Horší časy nastanou v době války, to už však Václav v semináři není.

V době studií a seminárních let byl Václav podporován jak rodiči, tak sourozenci. Zvlášť blízko měla k němu jeho sestra Božena. Snažila se za ním jezdit snad každou

bohoslovecké učiliště a biskupský alumnát. První poskytovala vzdělání a druhá duchovní formaci ke kněžství. Nutno podotknout, že tuto dobu v semináři prožije Václav poměrně klidně, s možností spolkového a kulturního vyžití. V té době byl regentem a superiorem (představeným) kněz Karel Skoupý, který se později stal brněnským biskupem. Podporoval zde činnost spolků, kde mohli bohoslovci uplatnit a rozvinout své talenty. Existoval zde např. literární kroužek Růže Sušilova, který vydával časopis Museum. Dále cyrilometodějský kroužek se zaměřením na křesťanský východ a měli také svůj sbor a orchestr. Počet kandidátů kněžství byl v té době opravdu velký. To souviselo jednak s opadnutím proticírkevních nálad, které vrcholily na počátku československé éry, a zároveň s prodlou-

S ostatními bohoslovci na vycházce
(zdroj: soukromý archiv Jaroslavy Fialové)

neděli, aby mu přilepšila. Měla ho ve zvláštní oblibě a pro jeho životní volbu i v úctě. Od čtrnácti let byla ve službě a ze svého malého platu ještě šetřila pro bratra, aby mohl dostudovat.

Když mohl, snažil se jezdit domů, aby ulehčil rodině anebo si přivydělal nějaké peníze na brigádách. Chudoba v rodině a častý styk s prostými lidmi musely ve Václavovi vyvolat dobré sociální cítění a schopnost chápat každodenní starosti lidí, se kterými se později stýkal. Snaha získat nějaké peníze na studia svědčí zase o tom, že si za svým povoláním odhodlaně šel a nenechal si jen přísluhovat. Dostal jednou možnost pomáhat při vyměřování koryta řeky Dyje. Viděl v tom také příležitost k výdělku, a tak neváhal. Nešťastně však během měření uklouzl a spadl do vody. Málem se tehdy utopil. Zachránil ho geometr, který ho vytáhl na břeh.

Poslední měsíce před svěcením v roce 1938 museli kandidáti kněžství prožívat s obavami. V Evropě se schylovalo ke druhé světové válce a Československá republika byla v ohrožení. V březnu došlo k obsazení Rakouska a armáda se připravovala bránit republiku proti útoku nepřitele. Svátek Cyrila a Metoděje byl v brněnské diecézi spjat s udělováním svátosti kněžství. Proto 5. července 1938 přijal Václav z rukou brněnského biskupa Josefa Kupky kněžské svěcení. Spolu s dalšími spolubratry řekl v této těžké době: „Jsem připraven!“

Primiční průvod ve Starovičkách 10. července 1938
(zdroj: soukromý archiv Jaroslavy Fialové)

Primiční mši svatou sloužil v neděli 10. července v 9:30 hodin ve farním chrámu ve Starovičkách. Pro obec na jižní Moravě byla primice rodáka bezesporu důležitou událostí. Při primici řekl v průvodu družičkám: „Toto je veliká radost!“ Překvapivě však o ní není uveden žádný záznam v obecní ani ve farní kronice Staroviček. Jsou zde zmíněny především události roku 1938, které svou dramatičností překryly jiné, byť podstatné skutečnosti. Mnichovská dohoda znamenala konec první Českosloven-

Skupinová fotografie pořizená po primici Václava Drboly
(zdroj: soukromý archiv Jaroslavy Fialové)

ské republiky. I když doba novokněžím nepřála, o to více se musela projevít jejich důvěra v Boží prozřetelnost.

Na primiční upomínku si dal Václav následující modlitbu:

„Ó Ježíši, věčný Veleknězi, zachovej svého sluhu v ochraně Svého nejsvětějšího srdce! Zachovej bez poskvrny jeho posvěcené ruce, jež se denně dotýkají Tvého nejsvětějšího Těla! Zachovej bez poskvrny jeho rty, jež jsou svlažovány Tvou předrahou krví! Zachovej čistým jeho srdce, jemuž byla vtištěna pečeť Tvého slavného kněžství! Dej mu moc, aby proměňoval srdce, jako proměňuje chléb a víno! Žehnej jeho pracím, aby přinášely hojný užitek, a uděl mu korunu věčné slávy! Amen.“

Zpracoval Lukáš Janoušek

Převzato z knih:

MIKULÁŠEK, Jiří. *Vejdí do radosti: pohledy do života kněze-mučedníka Václava Drboly*. Brno: Biskupství brněnské, 2012. ISBN 978-80-260-2702-7.

NAVARA, Luděk – Miroslav KASÁČEK. *A přece budu blízko: život a mučednická smrt kněží Jana Buly a Václava Drboly od Babic*. Brno: Host – vydavatelství, 2016. ISBN 978-80-7491-772-1.

RŮŽIČKA, Jan – SLÍVOVÁ, Petra. *Jan Bula (1920–1952): Václav Drboly (1912–1951)*. Brno: Biskupství brněnské, 2016. ISBN 978-80-270-1153-7.

Jan Bula

Od vstupu do semináře až po kněžské svěcení

U proroka Izaiáše čteme: „Hospodin mě povolal od matčina lůna, již v mateřském životě nazval mě jménem. Z mých úst udělal nabroušený meč, v stínu své ruky mě ukryl. Ukoval mě v zaostřený šíp, ve svém toulci mě schoval. Řekl mi: Jsi mým služebníkem, Izraelem, proslavím se tebou. Já však jsem pravil: Nadarmo jsem se namáhal, zbytečně jsem strávil svou sílu...”

Jak rostlo povolání ke kněžství u Jana Buly? Jak bylo broušeno jako meč, kováno jako zaostřený šíp? Jaká byla jeho seminární léta, ve kterých se připravoval na kněžskou službu?

Základní životní data

- Úspěšné složení maturitní zkoušky: 12. 6. 1939
- Zahájení studia bohosloví v biskupském semináři v Brně: 1. 10. 1939
- Totální nasazení v keramickém závodě Wranitzky ve Frainersdorfu: 17. 2. 1943
- Návrat do semináře v Brně 13. 5. 1944
- Vysvěcení na kněze olomouckým světícím biskupem Stanislavem Zelou: 29. 7. 1945

Život

Po úspěšně složené maturitní zkoušce v červnu 1939 mohl Jan Bula vstoupit do kněžského alumnátu v Brně, aby zde začal studovat teologii. Kněžský alumnát byl kněžský seminář, kterým prošly osobnosti jako např. Jan Evangelista Bílý – říšský poslanec a spisovatel, nebo František Sušil – sběratel lidových písní a překladatel Nového zákona.

Jaký byl Jan Bula bohoslovcem? Zpočátku se k novým spolužákům

Bulova kresba rodné vesnice
(zdroj: rodinný archiv)

Jan Bula při studiu
(zdroj: rodinný archiv)

choval s určitým odstupem. Jeho spolužák R. D. Vítězslav Grmela vzpomínal: „Básník Březina napsal v jedné své básni: ‚Navzájem míjejí se duše, každá lucernu svou cloní, nedůvěřivá...‘ Připomněl jsem si tento verš, když do našeho ročníku bohosloví přišel z pracovního nasazení Jan Bula. Choval se k nám zpočátku, než jsme se sblížili, dle zmíněného verše. Nevěděli jsme, s kým máme tu čest. Ale brzy jsme poznali, že k nám přišel bohoslovec zvláštního ražení.“

Ostatní bohoslovci vzpomínali, že Jan Bula byl přátelský a v oblíbě u všech seminaristů. V alumnátním orchestru hrál na klarinet. Vynikal úctou k Božskému srdci a později také vedl k této úctě své farníky. Byl to člověk modlitby a rád adoroval. Ve sborníku vydávaném bohoslovci je otiště-

na jeho studie o ruském pravoslavném umění. Zmíněný Vítězslav Grmela to komentoval takto: „Hned jsme poznali, koho před sebou máme. Student nevšedních znalostí i uměleckého citění.“

Na jeho návštěvy rodného Lukova vzpomíná Marie Melkusová: „Kdykoliv se Jan vrátil ze studií z Brna, scházel se s mladými na návsi a Na Kopcích. Byl veselý, klidný a zábavu nekazil. Nezapomněl nikdy zajít do místního kostela za farářem Cyrilem Bojanovským. Zastavil se také za ministranty a zval je k nim na zahradu, kde si vykládali a hráli hry. My mladší jsme k němu vzhlíželi tak trochu s ú-

Setkání v Lukově na faře. Uprostřed farář Cyril Bojanovský, vpravo Jan Bula (zdroj: rodinný archiv)

tou. Byl to přeci student bohosloví v kněžském alumnátě v Brně, který se zakrátko stane knězem.“ Když byl Jan Bula v Lukově a měl čas, maloval. Paní Věra Šplíchalová vzpomíná, že „maloval různé pohledy z jedné části obce na druhý. Například z Kopců dolů, kostel, cestu ke kostelu... Moc krásně maloval.“

Po vypuknutí války byl život církve v brněnské diecézi poznamenán válečným stavem, ale také úmrtím diecézního biskupa Josefa Kupky v červnu 1941. V září 1942 musela být vyklizena budova kněžského alumnátu pro potřeby německé branné moci. Jan Bula se stěhoval s dalšími spolužáky prvních čtyř ročníků bohosloví na ulici Veveří do chlapeckého semináře, bohoslovci z pátého ročníku do biskupské rezidence na Petrově. Dva měsíce poté však byla zabavena i budova chlapeckého semináře a do biskupské rezidence a přilehlých kanovnických domů na Petrově museli odejít všichni alumni. Pro množství bohoslovců byl Petrov přeplněný a bydlení muselo být dost nepohodlné.

Jan Bula na snímku z keramičky ve Vranovské Vsi
(zdroj: rodinný archiv)

Mnozí bohoslovci ale na Petrově dlouho nezůstali, neboť byli podrobeni totálnímu pracovnímu nasazení. Někteří byli nuceni přerušit svá studia a nastoupit do brněnských továren, jiní do výroben ve Vídni, v Berlíně, ale i v dalekém Norsku. Představení byli s těmito alumny v písemném kontaktu prostřednictvím cyklostylovaných oběžníků, kterým se v této souvislosti říkalo „encykliky“. Také Jan Bula byl předvolán v prosinci 1942 k pře-

zkoušení pracovní způsobilosti a v únoru 1943 nastoupil „do práce státně a hospodářsko-politicky zvláště důležité“ v Říši. Neodjel však příliš daleko, neboť byl umístěn do keramického závodu rodiny Wranitzkých ve Frainersdorfu/Vranovské Vsi, která byl vzdálena asi jen dvě desítky kilometrů od jeho rodného Lukova. Jan Bula údajně neměl problém vypořádat se s fyzickou prací a dokonce mohl v keramičce zúročit své umělecké nadání – vlastnoručně vyzdobil motivem vlčích máků nádobí pro svoji matku. V roce 1944 byl na žádost regenta alumnátu Karla Skoupého uvolněn ze služební povinnosti a mohl se vrátit do alumnátu.

V září dokončil čtvrtý ročník a o měsíc později nastoupil do posledního ročníku. V té době nastoupil do semináře Josef Valerián z Boskovic, s nímž se spřátelil. Josef Valerián obdivoval Jana Bulu pro jeho vztah k umění: „Do semináře jsem přišel v září 1944. Pan regent, pozdější biskup Skoupý, mne přivítal s velkou láskou. Byl jsem třetí, kdo měl od Němců povolení ke studiu. Studovny i ubytování byly v bývalé biskupské rezidenci. Mačkalo se nás tam spousty... Na P. Bulu rád vzpomínám. Když jsem byl v prvním ročníku, tak on byl v pátém. Byl velmi umělecky nadaný, vynikající malíř a básník. Chodili jsme spolu na angličtinu, říkali si anglickými jmény, a tak jsem mu říkal Johnny a on mně Joe.“

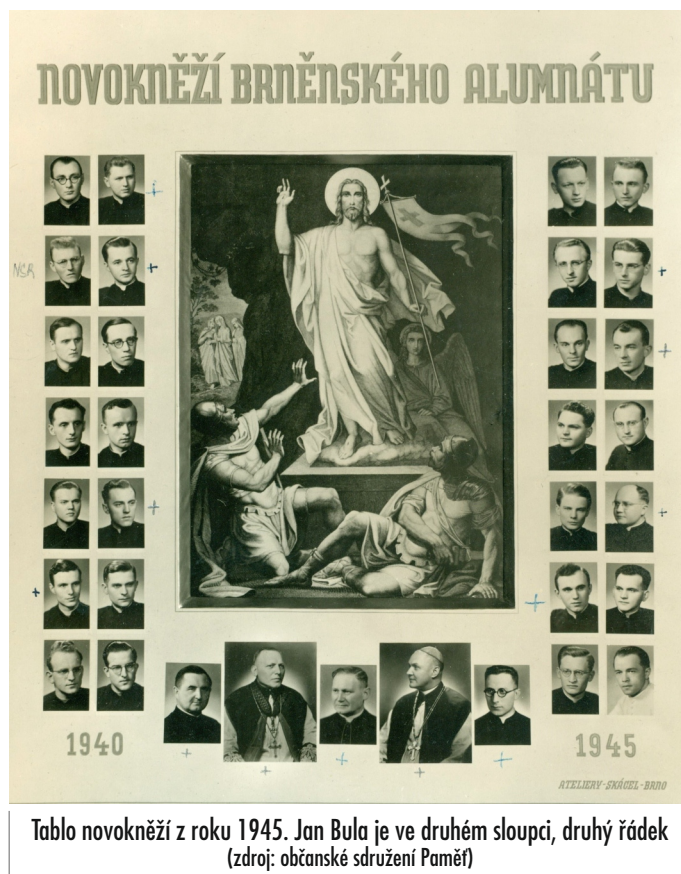
Presbytář kostela v Lukově. Když se Jan Bula vracel do svého rodiště, nejprve vždy zašel sem pozdravit Pána Ježíše (zdroj: rodinný archiv)

Život v alumnátu byl stále poznamenán válkou. Ke konci roku 1944 byla při náletu na Brno budova biskupství poškozena tak, že byla na její jižní straně zničena všechna okna. Jan Bula tehdy přijal výzvu regenta alumnátu vymalovat výjevy z Kalvárie na kartony, které byl umístěny do prostoru zničených oken v presbytáři kaple.

Josef Valerián na to vzpomíná: „Skleněné vitráže nahradil překližkou a namaloval na ně obrazy na téma ukřižování Krista. Když jsme všichni obdivovali jeho umění, přiznal se mi, že tvář Panny Marie, která drží umučeného Krista, maloval podle své maminky.“ R. D. Grmela to hodnotil následovně: „Bylo to velmi zdařilé, s pochvalou bohoslovců i představených. Mně osobně malíř Bula řekl, že výmalba byla v byzantském slohu a obličej svatého Jana pod křížem chtěl vtisknout podobu svého obličeje.“

Jedno z míst, kde byl za války provizorně umístěn kněžský alumnát. Ulice Veverí v Brně. Dnes je zde církevní domov mládeže Petrinum.

Přišel dlouho očekávaný konec války. V čase naplněném nadějí v lepší budoucnost uděloval olomoucký světící biskup Stanislav Zela 29. července 1945 v brněnské katedrále kněžské svěcení. Mezi nově vysvěcené kněze tehdy patřil také Jan Bula.

Zpracoval Lukáš Janoušek

KOLOUCH, František. *Oběť případu Babice: Jan Bula (1920-1952)*. Kostelní Vydří: Karmelitánské nakladatelství, 2016. Osudy (Karmelitánské nakladatelství). ISBN 978-80-7195-858-1.

NAVARA, Luděk – KASÁČEK, Miroslav. *A přece budu blízko: život a mučednická smrt kněží Jana Buly a Václava Drboly od Babic*. Brno: Host – vydavatelství, 2016. ISBN 978-80-7491-772-1.

RŮŽIČKA, Jan. Život Jana Buly. In: *Sborník 2010*.

Zamyšlení

V tomto čísle jsme se zaměřili na období přípravy ke kněžství služebníků Božích Václava Drboly a Jana Buly. Část života, kterou prožili v kněžském semináři, hrála významnou roli. Období přípravy na povolání je také velmi důležité na cestě k manželství.

Na osobní názor na toto období lidského života jsme se zeptali R. D. Vladimíra Schmidta a paní Marie Senderové, protože ačkoliv mají oba vlastní zkušenost s jiným druhem povolání, oba vnímají důležitost kněžství pro společnost. Otec Vladimír je spirituálem v Arcibiskupském kněžském semináři v Olomouci, kde se formují bohoslovci z moravských diecézí. Má 46 let a je knězem ostravsko-opavské diecéze. Paní Marie má 65 let a je matkou dvou dětí a babičkou čtyř vnuků. Je součástí společenství, které se modlí za kněze.

R. D. Vladimír Schmidt

Čas prožitý v kněžském semináři je pro každého kněze velice vzácný a neopakovatelný. Je to čas první lásky, ke kterému se kněz bude během celého svého kněžského života neustále vracet. Ani manželé ani kněží se ve svém životě nevyhnou těžkým chvílím. Aby v nich dokázali obstát, musí mít hluboko do srdce vyrytý čas první lásky. I evangelista Jan na tento čas vzpomíná jako na zásadní ve svém životě, když si zapamatoval den a hodinu, ve které poprvé vstoupil do Ježíšovy blízkosti: „Bylo kolem čtyř hodin odpoledne.“ (Jn 1,39) Pro kněze čas strávený v kněžském semináři slouží k tomu, aby důvěrně nahlédl, kde Ježíš bydlí (srov. Jn 1,38) a přimkl se k němu poutem na život a na smrt.

Avšak Ježíš si své učedníky vyvolil nejen k tomu, aby byli s ním, ale také aby je poslal k druhým (srov. Mk 3,14). Podobně jako manželé nejsou povoláni jenom k tomu, aby byli spolu a sami pro sebe, ale také aby dávali život dalším. Důvěrný vztah k Ježíši vede kněze k tomu, aby sloužil ostatním tak jako manželé, kteří se milují a proto ztrácí svůj život pro děti, pro rodinu, pro druhé. Opravdová láska člověka přesahuje a podněcuje k tomu, aby vycházel ze sebe a žil pro druhé.

Jako manželé se namáhají pro svou rodinu společně, ani kněze Ježíš neposílá sloužit samotného (srov. Mk 6,7). Vždycky jde s ním a zároveň mu dává spolubratry kněze, protože kněžská služba je vždy společným dílem kněží se svým biskupem. Čas v kněžském semináři slouží tedy i k to-

mu, aby si kněz vybudoval kněžská přátelství a naučil se spolupracovat se spolubratry a s biskupem.

Jsou to tedy čtyři základní vztahy, které se během pobytu v kněžském semináři mají rozvíjet: důvěrný vztah k Ježíši, ze kterého kněz vychází sloužit druhým a ke kterému se zase vrací, aby si odpočinul; přátelský vztah k spolubratrům; synovský vztah ke svému biskupovi a vztah k lidem jako k Ježíšovým ovcím a beránkům (srov. Jn 21,15). Tyto vztahy kněz buduje nejen v kněžském semináři, ale po celý svůj život.

Když si vzpomínám na svá seminární léta, jsem velice vděčný za to, že jsem je mohl prožít ve svobodě. Nikdo mě ke kněžství nenutil, ani rodiče, ani pan farář a ani Ježíš. Volal mě a zval mě neodolatelným způsobem, ale zároveň takovým, že jsem mohl jeho volání přijmout i odmítnout. Přijal jsem a ona svoboda se neztratila, ale dostala nový projev: „Ježíši, chci být tvůj. Chci se stát tvým knězem pouze, pokud si to přeješ ty. Jestliže ne, prosím, řekni mi to a já se zítra sbalím a ze semináře odejdu. Jen mi ukaž, kam mám jít. Jediné, co chci je zůstat s tebou.“ Kněžské svěcení mi pak přineslo velikou úlevu. Znamenalo pro mě ujištění, že Ježíš i církev se mnou počítají a já jsem dostal své místo. Ani teď se moje svoboda neztratila, ale znovu se prohloubila. Mám své místo, kde mohu svobodně žít a sloužit.

Příklad kněží o. Jana Buly a o. Václava Drboly nám připomínají, že zápas kněžského života je zápasem o svobodu. Jsem přesvědčen, že svoboda provází každé Boží povolání, i k manželství. Bůh voní po svobodě. A jestliže se dvě svobody setkají a řeknou si ano, získáváme místo, kde můžeme růst a přinášet užitek.

Marie Sendlerová

Měla jsem to štěstí, že jsem vyrůstala ve velmi harmonické rodině, maminka byla velmi věřící, tatínek také, ale z důvodu zaměstnání byl opatrnější. Bylo nás celkem pět dětí – tři holky a dva kluci. Maminka nás vedla od raného dětství k Bohu a aktivně jsme se zapojovali do života jak v obci, tak ve farnosti. Oba rodiče byli pro mne velkým vzorem při péči o rodinu a dvě děti v našem manželství.

Později jsem si uvědomovala, že jsme s rodiči prožili krásné dětství, možná i proto jsem si uchovala takovou důvěru v lidi, optimismus a především víru v Boha. V nemalé míře jsem vděčná Panně Marii za velkou ochranu celé rodiny a neustálou pomoc. I když se mi v životě všechno nevy-

dařilo, v těžkých životních situacích byla Panna Maria vždy mojí velkou oporou.

Po uzavření manželství jsme bydleli společně s manželovými rodiči v jejich rodinném domě. První dítě jsme s radostí očekávali a narodil se nám syn Vlastimil. Tchyně byla velmi energická a svérázná a společné soužití vyžadovalo od obou stran velkou toleranci a trpělivost. V té době jsem ještě dostudovávala vysokou školu ekonomickou. Sílu a energii jsem v této době čerpala z modlitby a mše svaté. Všechno jsem svěřovala do rukou Panny Marie, které jsem důvěřovala. Velkou oporou mi byla i moje rodina, zejména rodiče. Brzy po narození syna se nám podařilo získat byt, a velmi jsme se z toho radovali, že budeme mít možnost samostatně bydlet a řešit si nezávisle svoje záležitosti. Po dvou letech se nám narodila ještě dcera Eva. Děti jsem se snažila vést od malička k Bohu a i přes varování ředitele školy chodily obě děti celou dobu do náboženství.

Pro správnou volbu duchovního povolání i pro uzavření manželství je nezbytná pečlivá příprava. Vhodné může být společenství mladých lidí, kteří řeší podobné problémy, spojuje je stejná záliba, víra v Boha a mají svého duchovního vůdce. Pro mladé lidi, kteří zvažují volbu duchovního povolání, má neocenitelný význam také dobrý duchovní rádce a průvodce po celou dobu rozhodování a přípravy na povolání.

Také Václav Drbola měl svého duchovního rádce. Často se setkával s farářem Cyrilem Valou, který mu ukazoval cestu. Půjčoval mu knihy z historie i s duchovní tematikou. Významně mu pomohl rozlišit jeho povolání stát se knězem a byl pro něho velkou posilou.

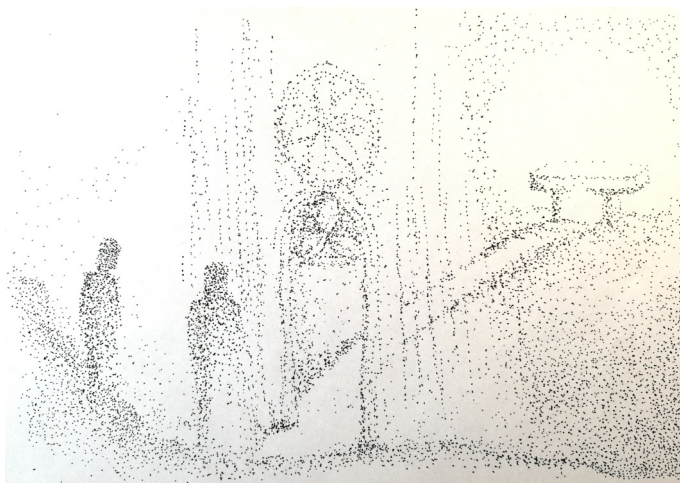
Jan Bula byl veselý člověk a snadno si získával přátele. Svého duchovního rádce našel v osobě lukovského faráře Cyrila Bojanovského, jehož přednášky navštěvoval a s nímž vedl často rozhovory a který ho dovedl k životnímu poslání kněze.

To nejdůležitější však pro přípravu na duchovní povolání je udržovat si a neustále prohlubovat co nejnějnější vztah s Bohem, posilovat se svátostmi, čtením Písma svatého a vytrvalou modlitbou. Často se obracet se svými problémy i na naši nebeskou Matku Pannu Marii a třeba ji i potěšit modlitbou růžence. Panna Maria velmi miluje bohoslovce a kněze, kteří jsou jejími nejmilejšími syny, a jejich prosby nenechá nikdy bez odezvy.

Obraz Na začátku kněžské cesty

Cecílie Veronika Bekárková je mladá studentka teologie na Cyrilometodějské teologické fakultě v Olomouci. Teologii s uměním dokáže propojit svými obrazy, do kterých vkládá to, co lze někdy jen velmi obtížně vyjádřit slovy. Je autorkou i následujícího obrazu s názvem „Na začátku kněžské cesty“. Obraz je zaměřen na služebníky Boží Václava Drbolu a Jana Bulu.

Obě postavy stojí na cestě, která je vede skrze bránu do chrámu. Nad bránou je rozeta, znázorňující Boží přítomnost. Na konci této cesty je oltář, na němž bude pro Boha přinesena oběť. Oběť nekrvavá – to je oběť při mši svaté. Oběť krvavá – to je oběť mučednictví. Celý posvátný prostor chrámu je oddělen od prostoru profánního zdí, která je znázorněna svislými čarami. Cesta do něj vedoucí je cestou, která je darem Božím. Proto je to také cesta Boží.

Na vlně České redakce Vatikánského rozhlasu

2. díl

V minulém čísle jsme vám přiblížili významný komunikační prostředek mezi církví v Československu a církví za železnou oponou. Přiblížili jsme význam, jaký mělo toto medium do roku 1958. Byl jím Vatikánský rozhlas. O kněží Václavu Drbolovi nebo Janu Bulovi byly odvysílány dvě větší relace a jedna krátká zmínka. Zde vám přinášíme první vysílání z roku 1951.

1951, 16. červenec, Městský stát Vatikán – O babickém procesu, v němž byli odsouzeni k trestu smrti kněží Václav Drbola a František Pařil.

„Podle zpráv Československého rozhlasu byl v Jihlavě v sobotu 14. 7. vynesen hrozný rozsudek: 7 osob bylo odsouzeno k smrti a 7 dalších do vězení na dlouhá léta. Mezi odsouzenými jsou 2 kněží – faráři z Babic a Velkého Újezdu u Moravských Budějovic a někteří rolníci, katoličtí pracovníci, kteří se velmi zasloužili za německé okupace o vlast. Právě nás navštívil věrohodný muž, jenž zná tamější kraj, a podal ke krutému rozsudku několik poznámek, jež zde uvádíme, o neslýchaném ortelu, jenž vyvolal zděšení v tomto tichém kraji českomoravské vysočiny. Zde je uvádíme.

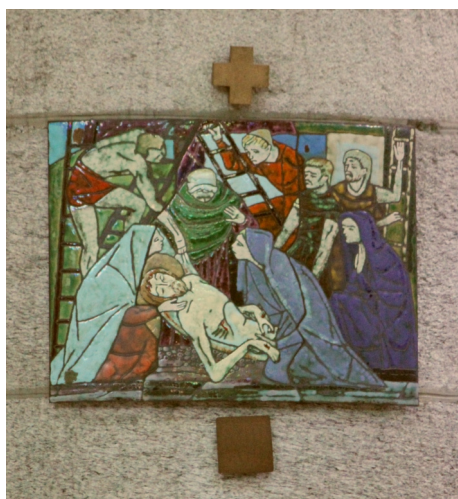
Není nám znám pravý důvod hrdelního trestu nad kněžími a katolíckými laiky. Od oficiálních zpráv se toho asi nedovíme. Sotva šlo o důvod rázu politického, neb kněží jsou od jakékoliv politické činnosti zrazováni svou řádnou duchovní vrchností i rozhlasem vatikánským. Zakazuje jim to jejich víra a konečně také rozum. Byli-li odsouzeni v souvislosti s obhajobou přirozených práv a nezadatelných práv lidské osobnosti, pak jsou pravými mučedníky, neboť přirozený zákon je zákon Boží a každý je povinen jej hájit a respektovat. Jestli ani to jim nebylo dokázáno, pak jest to nejpolitováníhodnější čin, jimž byli likvidováni ideoví odpůrcové jakožto vesničtí boháči, tj. pracovití rolníci.

Hrozný je tento ortel vůči duchovním pastýřům a otcům rodin v době, kdy se hlásají a podpisují mírová hesla. Krvavý teror vrhá divné světlo na úřední pacifismus.

Jakmile sem došla tato krutá zvěst, byly obětovány mše svaté za oběti teroru: kéž by byli aspoň na živu zachováni a Bůh posílil rodiny zbavené živitelů. Z těch, kteří celý život dřeli, šetřili a o Boží požehnání se modlili, jsou nyní žebráci. Ten, který tolik lidí zachránil před nacistickým mečem a nasazením vlastního života, má nyní za svou scestnost o něj přijít. Napadá mně Kozinovo poslední slovo: Je ještě spravedlnost, je ještě Pán Bůh. Akt krutovlády, jenž jde nyní echem celým světem, musel jistě naplnit hrůzou celý kraj na pomezí českomoravském. Vybavuje doby nacistů; ti ovšem byli cizinci a takto řádili za výjimečného válečného stavu vůči bezbrannému cizímu obyvatelstvu. Postupné ticho a ponurý smutek zalehl jistě celý kraj jinak pokojného obyvatelstva, mezi nímž nyní slídí agenti policie po nových obětech. Jest toho již mnoho.

Právě rok uplynul od té doby, co v témž městě Jihlavě 3. sobotu v červnu byli veřejně pověšeni 3 živnostníci; jeden z nich tak neodborně, že se trápil a řval celé hodiny a nikdo tomu neučinil konec. Jako tenkrát, jistě i nyní lidský cit v hloubi veškerého obyvatelstva toho kraje se vzpírá odporem vůči surovému činu.

Je přirozené, že pocit msty se zdá úlevou utištěných a sirotek. Považte však, drazí přátelé, že msta patří Bohu nejspravedlivějšímu, který nechá žádný zlý čin bez odplaty. Spíše pozvedněte srdce i ruce k Beránku Božímu, jenž položil svůj život v oběť za spásu světa. Ve spojení s Jeho božskou obětí je oběť nevinných nejcennějším smírem a vykoupením porobených zemí. Tolik křížů jste postavili na polích a u cest a každý vás nyní zve, abyste své bolesti a city spojili s úmysly umírajícího Spasitele. (...)

13. zastavení křížové cesty v Re (Itálie)
(foto: Marcin Puziak)

To byly poznámky k poslednímu jihlavskému procesu z úst povolání člověka. K tomu jen dodáváme slovo útěchy. Podrobně se Božímu dopuštění v hluboké víře, vy, drazí věřící, jimž byli pastýři vzati, vy sirotci, zbavení otců a živitelů, i vy, opuštěné a zarmoucené matky. Voláte denně k Otci nebeskému: Otče náš, vysvobď nás od zlého. Jistě vás slyší ten, jenž byl vždy s vámi.

Sáhněte k růženci, jako to činí vaši přátelé v celém světě, a modlete se k Matce Bolestné, kterou tak uctíváte. Modlíme se denně s vámi bolestný růženec za vaše drahé, za ubohé oběti krvavé justice. Sáhněte k růženci, pohlédněte na kříž a modlete se s námi Zdrávas Maria... (...) Nezdá se vám, že Matka Bolestná je s vámi, podpírá vás a těší ta, jejíž bolest se proměnila v radost velikonoční nekončící. A poslední slovo – vyřkněte je také s námi: Pane Bože, odpusť, buď milostiv ubohým obětem i oněm katanům.“

Převzato z knihy: VODIČKOVÁ, Stanislava (ed.). *Vatikánský rozhlas*. Praha: Ústav pro studium totalitních režimů, 2016. Edice dokumentů (Ústav pro studium totalitních režimů), s. 480-481. ISBN 978-80-87912-71-3.

Panna Maria Bolestná a výzva redakce

Nejstarší zmínky o bolestné Panně Marii nacházíme již ve 12. století. Ustanovení závazné památky pro celou církev zavedl Benedikt XIII. v roce 1727. Od roku 1913 bylo stanoveno jako datum slavení 15. září. V tento den církev rozjímá nad sedmi bolestmi Panny Marie: při uvedení Páně do chrámu, při útěku do Egypta, při ztrátě Dítěte Ježíše na pouti do Jeruzaléma, když Maria potkala Ježíše s křížem, když stála u kříže svého Syna, když přijala na klín mrtvé Ježíšovo tělo a když ukládala Ježíše do hrobu. Panna Maria Sedmiboletná je také patronkou Slovenska.

Přijměte naše pozvání ke společné modlitbě k Panně Marii Bolestné za odpuštění všech křivd, které byli spáchány v době pronásledování církve po celou dobu komunistického režimu v Československu.

Odpustit není něco samozřejmého. Je to milost od Boha, kterou potřebuje každý z nás. Sv. Jan Pavel II. napsal v roce 1984 adhortaci *Reconciliatio et paenitentia* – *O smíření a pokání v dnešním poslání církve*, v níž píše:

„Úkolem církve je hlásat usmíření a být jeho svátostí ve světě. (...) Je především svátostí tím, že existuje jako usmířené společenství, které ve světě dosvědčuje a reprezentuje Kristovo dílo.“ (č. 11)

Pojďme se společně modlit za to, abychom byli usmířeným společenstvím a do toho společenství zahrňme i ty, kteří se k církvi nikdy nehlásili.

Ve dnech 6.–14. 9. 2020 se budeme na daný úmysl modlit po devět dní bolestný růženec. V den památky 15. 9. potom zahrneme naše prosby do mše svaté. **Přidáte se?**

Ukřižování z poutního kostela sv. Kateřiny
v Leggiuno (Itálie) (foto: Marcin Puźniak)

Panno Maria Bolestná, oroduj za nás.

Nejbližší významná výročí

Kulatá a polokulatá výročí, která si v souvislosti s Václavem Drbolou a Janem Bulou v blízké době připomínáme.

29. 7. 1945 byl Jan Bula vysvěcen na kněze olomouckým světícím biskupem Stanislavem Zelou v brněnské katedrále sv. Petra a Pavla. (75 let)

1. 8. 1945 byl Jan Bula jmenován kaplanem v Rokytnici nad Rokytnou. (75 let)

5. 8. 1945 sloužil Jan Bula v Lukově svoji primiční mši svatou. (75 let)

4. 12. 1990 byl rehabilitován Jan Bula. Stalo se tak rozhodnutím krajského soudu v Brně, který v neveřejném zasedání zrušil rozsudek soudu v Třebíči z roku 1951. Žádost k rehabilitaci podala Marie Bulová, švagrová kněze Jana Buly. (30 let)

Uskutečněné a plánované akce

Následující akce se buď nedávno uskutečnily, anebo teprve proběhnou. Uvádíme je zde pro informovanost našich čtenářů. **V souvislosti se současnou situací kolem nákazy koronaviru je však realizace budoucích akcí nejistá. Proto prosím sledujte web www.kanonizace.biskupstvi.cz v části „Akce na které zveme“, kde najdete aktualizovaný seznam akcí s informací o tom, zda u nich dojde k jejich uskutečnění.**

2. 8. 2020: Pout' k počtě obětem komunistického režimu u příležitosti výročí úmrtí Václava Drboly

- **kde:** začátek v Mor. Budějovicích, cíl v Babicích
- **co:** putovat je možné pěšky, běžecky, na kole.
- Více informací a kontakt naleznete na webu. Pořádá Orelská jednota Moravské Budějovice

6.–8. 8. 2020: pěší pout' do rodiště Václava Drboly při příležitosti výročí jeho poprav

- **kde:** začátek v Lukově (u Mor. Budějovic)
- **co:** trasa – Lukov, Višňové, Vlasatice, Starovičky (17:00 hod. mše sv.)

- Více informací a kontakt naleznete na webu. Pořádají farníci z Lukova u Mor. Budějovic

6.–14.9. 2020: Pozvání ke společné modlitbě k Panně Marii Bolestné

- Redakce bulletinu zve všechny čtenáře k modlitbě k Panně Marii Bolestné za odpuštění všech křivd, které byli spáchány v době pronásledování církve po celou dobu komunistického režimu v Československu.
- Devět dní před památkou Panny Marie Bolestné se každý den budeme modlit bolestný růženec. Ve svých rodinách, farnostech, tam, kde právě budeme.
- V den památky 15. 9. předložíme své úmysly ve mši svaté.

27. 9. 2020: 7. výročí odhalení pamětní desky bojovníkům proti totalitě

- **kde:** Křenovice, začátek v 9:30 hod. v kostele sv. Vavřince
- **co:** slavnostní mše sv. a pietní akt
- Více informací a kontakt naleznete na webu www.sdruzenipamet.cz. Pořádá občanské sdružení Paměť.

1. 10. 2020: Putovní výstava „Překonej stěnu smrti“

- **kde:** Moravské Budějovice v konírnách, začátek v 16:30 hod.
- **co:** výstava „Překonej stěnu smrti“ doplněná pracemi žáků Gymnázia a SOŠ Moravské Budějovice a Uměleckoprůmyslové školy Jihlava
- Více informací a kontakt naleznete na webu www.sdruzenipamet.cz. Pořádá občanské sdružení Paměť.

20. 11. 2020: Pietní akt na „Stezce svobody“

- **kde:** Mikulov, začátek v 9:00 hod. u památníku na „Stezce svobody“
- **co:** Akce proběhne u památníku obětem železné opony. Následuje mezinárodní konference s osobami, které překonaly železnou oponu a byly zadrženy
- Více informací a kontakt naleznete na webu www.sdruzenipamet.cz. Pořádá občanské sdružení Paměť.

Chcete pozvat veřejnost na nějakou akci, která se bude konat v souvislosti s Václavem Drbolou a Janem Bulou? Víte o iniciativách, které se mohou uskutečnit i v době, kdy je omezen pohyb osob? (online konference, pořady v TV, rozhlasu, apod.) Napište nám na email bulletintm@gmail.com.

Bulletin „Testimonium martyrii“ (Svědectví mučednictví) je pravidelný čtyřměsíčník, který je vydáván jako podpora veřejnosti pro seznámení se s kněžskými osobnostmi Václavem Drbolou a Janem Bulou. Posláním tohoto periodika je připravit čtenáře na kanonizaci obou mužů zejména poukázáním na jejich bohatství, které spočívalo v hodnotách, které zastávali. Přitom jsou zohledňovány různé aspekty tehdejší doby a kultury. Bulletin také čerpá ze svědectví lidí, kteří měli s těmito kněžími přímou nebo nepřímou osobní zkušenost.

Modlitba za kněze Václava Drboly a Jana Buly

Ježíši, Dobrý pastýři, děkujeme ti za tvé služebníky Václava a Jana. Svědomitě vykonávali kněžskou službu, k níž jsi je povolal, hledali tvou vůli a nechali se jí vést. Pronásledováni, mučeni a odsouzeni k smrti zachovali věrnost tvé církvi a jejím pastýřům a vytrvali až do konce ve víře a naději ve tvé nekonečné milosrdenství. Tebe, jenž nás učíš milovat nepřátele, prosíme: dej nám téhož Ducha, kterým jsi posiloval své služebníky Václava a Jana, abychom byli stále pevnější ve víře, vytrvalejší v naději a dokonalejší v lásce. Na přímlovu Panny Marie, Královny mučedníků, nám uděl milost brzkého blahorečení služebníků Božích Václava a Jana, abychom mohli mít skrze jejich přímlovu účast na tvých zaslíbeních. Neboť ty žiješ a kraluješ na věky věků. Amen.

Sláva Otci.

S církevním schválením Biskupství brněnského č. j. Ep/1118/11 ze dne 24. 11. 2011 (pro soukromou pobožnost).

Případná vyslyšení zašlete prosím přes formulář na našem webu www.kanonizace.biskupstvi.cz v části „Napište nám“.

Obsah

Vše k Boží slávě	1
Proč další svatí?	2
Rozhovor s Mons. Jiřím Mikuláškem	4
Pout' v době koronavirové – svědectví	7
Václav Drbola – od vstupu do semináře až po sloužení první mše svaté	9
Jan Bula – od vstupu do semináře až po kněžské svěcení	14
Zamyšlení	19
Obraz Na začátku kněžské cesty	22
Na vlně České redakce Vatikánského rozhlasu – 2. díl	22
Panna Maria Bolestná a výzva redakce	25
Nejbližší významná výročí	26
Uskutečněné a plánované akce	26

Objednávky

Bulletin je neprodejný. V požadovaném počtu výtisků jej lze objednat vyplněním objednávkového formuláře na webových stránkách **www.kanonizace.biskupstvi.cz**, kde je také možné všechna čísla bulletinu stáhnout ve formátu PDF.

Náklady na vydání jednoho čísla časopisu činí 50 Kč. Prosíme o příspěvek na vydávání bulletinu v souvislosti s kanonizačním řízením. Číslo účtu kanonizačního řízení: 7476052/0800, var. symbol 200.

Napište nám

Máte-li nějaké podněty k obsahu nebo formě bulletinu, kontaktujte nás na e-mailu **bulletintm@gmail.com**.

Vydavatel

Akademie kanonického práva
Petrov 272/5, 602 00 Brno
IČO: 73635693
<https://www.akademiekp.cz>

„Testimonium martyrii – Bulletin o tom, jak věřil Jan Bula a Václav Drbola“
vychází 3x ročně.

Číslo 2/2020 bylo vydáno v Brně dne 29. 8. 2020

ISSN 2694-9385, ev. č. MK ČR E 23925